

VI.

ПИСМОТО.

Марко лошо спа. Нощенитѣ случки му отнехж душевния покой. Той излѣзе по-рано отъ обикновено да си пие кафето въ Ганковото кафене. Кафеджиятъ току що бѣше отворилъ заведението си и наклалъ огъня. Марко бѣше първиятъ посѣтителъ.

Кафеджиятъ сж словоохотливи хора и Ганко, подиръ нѣколкото обязательни смѣхории, които избѣбра, като подаваше кафето на Марка, прибърза да му съобщи приключението на доктора въ Петканчовата улица съ послѣдствіята, като подсоли расказа си съ купъ диви и безсмисленни басни. Ганко расправи това съ голѣмо въодушевление. Въобще, нещастията на другитѣ необходимо събуждатъ у дребнитѣ души три чувства: първо, удивление; второ — вътрѣшно задоволство, че бѣдата не е на твоя глава и трето — скришно злорадство. Такива тъмни инстинкти крие въ дълбочинитѣ си човѣшката природа. Колкото за Ганка, той имаше и по-важна причина да зложелателствува на доктора; той му бѣше отбилъ дванайсетъ кафета отъ смѣтката, тато цѣна на една визита. Това нечувано нѣщо Ганко не можеше да му прости.

Марко не можеше да се съвземе отъ удивление. Снощи той приказва съ доктора, но ни отъ лицето му, ни отъ разговора му можеше да разбере такава извънрѣдно нѣщо. Послѣ, докторътъ не би скрилъ отъ него такава работа.

Появлението на онъ-башиятъ, който влѣзе въ кафенето, даде възможность на Марка тозъ часъ да се освѣтли. Той видѣ че докторътъ е жертва на едно страшно заблуждение на полицията както и това, че Кралѣчътъ е избѣгналъ отъ погитѣ ѝ. Вътрѣшна радостъ озари лицето му. Той се обърнж къмъ онъ-башиятъ: — Азъ главата си отрѣзвамъ, че докторътъ е невиненъ!